

По-нататакъ, ако дунавските българе да би били финни, то нѣма никакъвъ поводъ да се говори, че тие сж били отдалечени отъ родствените съ тѣхъ народи. Първо и първо не трѣба да испущаме отъ предъ очите си това, че тие никакъ не сж са намирале въ изолированно положение въ отношение къмъ другите вѣтви на своето племе. Една значителна частъ отъ тѣхъ са е намирала още на сѣверната страна на Дунавътъ, въ Дакия; освѣнъ това, спорѣдъ смисалътъ на сказанията за дѣлѣжътъ на Кувратовите синове излазя, че до Аспаруховата частъ отъ къмъ сѣверовосточната страна, т. е. отъ страната на Днѣпръ и на Азовско-море са е допирала дѣлбата на вториятъ братъ, а отъ къмъ сѣверната страна дѣлбата на четвъртиятъ. Последнята частъ, т. е. паннонските българе, които сж са заселили при рѣка Тиса, не само че не сж губили свръзките си съ долнедунавските българе; но послѣ, когато било сжсиано аварското царство, тие са сжединили изново съ своите едноплеменници. Ако българете да би били сжщи хунни, то тѣхната народностъ би намѣрила могъществена поддржка и въ самиятъ аварски народъ, когото историографията така сжщо причислява съ хуннските племена. Българете сж са намирале нѣколко време подъ игото на аварете; но и послѣ освобождението си отъ това иго тие още дълго време сж живѣле въ сжсѣдство съ аварете на Дунавътъ. Но тие два народа не само че не сж могли да са слѣятъ, но напотивъ ние виждаме между тѣхъ ожесточенна борба; тая борба са е прекратила са-